

Kun Synkkä Ikuisuus Avautuu

Horna

Öinen metsä hukkuu peittyen
hiirenhiljaa lumeen kalpeaan,
talvihuntuun surunvalkeaan.
Yö on synkkä yllä kaikkien.

Ja päivä jokainen jää alle Pimeyden
yhtä varmasti kuin päivä eilinen.
Haudassani en kaipaa kasvoja,
riippuvuutta, elämisen vaivoja.

Maasta tullut mutta maaksi tule en.
Kuten kuukin öisin yksin reitillään,
sadat jäljet, aamu jäljillään,
huomeniltaan silti häviten.

Hirtin ajan käsivarteen,
ajan virran törmän parteen,
ihmistuskan, ihmisyyden,
kaiken sen mitättömyyden..
Kun katsot kuuta silminesi,
tiedä että katson takaisin,
tunkeutuen sydämeesi,
tuoden kauhun kyynelin.